

Z. Tóth Csaba (Pécs):
A „Kaspar Hauser-projekt”, 1812-1833
- nagyhatalmak egy kisherceg ellen -

Kaspar Hauser

A TRAGIKUS SORSÚ BÁDENI TRÓNÖRÖKÖS HALÁLÁNAK 190. ÉVFORDULÓJÁRA

1833-2023

„Nem a vér és a test ellen kell küzdenünk,
hanem a fejedelemségek ellen, a hatalmasságok ellen,
a sötétség világának kormányzói ellen, a gonoszságnak
az ég magasságaiban lévő szellemei ellen.”
Pál levele az efezusiakhoz, 6,12.

„De amit elrejt a legsötétebb éj,
Napvilágra hozza, ha kél, a hajnalfény.”
Anselm von Feuerbach: Kaspar Hauser, 1832.

2002 óta az európaiak egy nem csekély részét ismét foglalkoztatni kezdte Kaspar Hauser (1812-1833), „Európa árvájának” története: egy újabb felfedezés szerint nürnbergi fölbukkanása, 1828 előtt, még kisgyermekkorában a beuggeni kastély titkos kamrájának megnyomorított sorsú lakója lehetett, illetve a második, független genetikai vizsgálat immár kétséget kizáróan bizonyította, hogy Kaspar *valóban* a bádeni trónörökös volt, Stéphanie de Beauharnais fia, ami legalább olyan fontos az egész történet szempontjából, mint az, hogy ki volt lélek szerint. Az új adatok, összefüggések nyomán tovább tisztulhat tehát Kaspar Hauser portréja és különös sorsának keresztmetszete (életrajzát most csak egy kronológiai mutatóban foglaltuk össze Ulrich Flechtner nyomán, ld. még Ertsey Attila: *Kaspar Hauser – a jelen sorskérdései*, és Peter Tradowsky: *Kaspar Hauser és a szellem háborúja a jelenben*, Szabad Gondolat, 2003/4, és Terry Boardman írásai). Ma, 190 év múltán is fontosak ezek az összefüggések, mert Kaspar Hauser – aki megnyomorítóitól valamiért a legendabeli háromkirályok egyikének nevét kapta – mondhatni egész Európa lelkének, sorsának élő metaforája, az Ember képmása lehet, egy krisztusi képmás, akit (sokakkal együtt, kik a jóra törekszenek, s ne feledjük a ma is alattvalói sorba kényszerített kultúrnépeket sem) valami okból, valakik ma is börtönbe akarnak zárni, az egyenlőtlenségek, konfliktusok, megtévesztések fenntartásának ketrecébe, ha nem közvetlen, akkor közvetett, de nem kevésbé hatékony módon, meghatározott eszmékkel, médiával, álcstillogással, befolyással, pénzzel. Kaspar Hauser és története utat nyit egy részvételebb, megértőbb, átkrisztusított emberi jövő felé – annak ellenére, hogy azok, akik őt félreállították, úgy tűnik, épp ezt nem akarták.

Mi a történelem? Az utóbbi kétezer évben lényegében nem más, mint a Krisztus-impulzus belépése az emberiség életébe, fokozatosan, évszázadról-évszázadra közeledve, áthatva az egyes individuumok gondolkodását, karmikus örökségét, lelkületét, s az egyéni lelkek és a népszellemek sorsának, működésének fátylain keresztül, felfedezéseken, hatalmi küzdelmeken, forradalmakon keresztül többé-kevésbé megnyilatkozik a külső életünkben. Megnyilatkozik, ahogy a nap fénye, s ahogy az ember legbensőbb lényének „krisztusi” napszerűsége, *logosz*-jellege, az „isteni csíra”, ami mindent megvilágít, mindent megtermékenyít a földi, szellemi-kulturális életünkben, s amely szabad és fejlődőképes bennünk (mint Herakleitos mondta: a logosznak ereje van, önmagát növelő). És elérkeztünk oda, hogy az ember a 19-20. századtól elkezdte tagadni ezt a fényszerű, „égi” csírat, saját eredetét, és kialakult ennek az önámító tagadásnak egész rendszere, tudománya, kultúrája, állami-politikai hivatkozásai, barbár és neobarbár „profizmus”. Mint Massimo Scaligero felhívta a figyelmet: „*A megismerésnél, a tudomány és kultúra területén felhasznált gondolkodás szellemi erő, amely arra kényszerül, hogy reálisnak gondoljon, és érvényessé tegyen mindent önmagán kívül, mintha ő maga nem volna része a valóság folyamatának, amelynek pedig nevet és formát ad... Az embernek nincs birtokában az az erő, mellyel civilizációját építi.*” (A világosság, 5. fejt., Róma, 1964). Amint a János evangélium írja: „*a világosság a sötétségben fénylik...*” – de a sötétség nem fogadja be, elnyeli a fényt, sőt küzd ellene, s ez a küzdelem adja az emberi történelem másik nagy, drámai elemét, a földiséget, a földiségbe merült, szellemi eredetéről megfeledkező, ettől megfosztott emberi tudatot.

Régi világok omlanak le a Krisztus-megjelenés és az ellene folytatott küzdelmek során, s a régi világokra sűrű árnyék vetül, ahogyan sírba száll a múlt, a tegnap, az egy-órával-ezelőtt, s közelít a jövő, voltaképp a magasabb világok fénye, az új és új tapasztalásokon, felébredéseken, az önmagunkkal való

egyéni és kollektív szembenézésen, új megtestesüléseken keresztül. Árnycék vetült a régi uralkodóházakra, a vezető társadalmi osztályokra, melyek az örökletesség, a hierarchikus osztálylogika elvére építették hatalmukat, és miután a régi rend voltaképpen betöltötte rendeltetését, valóban el kell jönnie az időnek, amikor a világ összhangba kerül a krisztusi igékkel: „*azok az én testvéreim, akik megcselekszik a mennyei atyám akaratát*” (Máté, 12,48-50; Gal. 2,20, Kol. 3,11, Mt. 10,37). Krisztus áttörte a vérségi elv kizárólagosságait, új erőt adott az embernek, hogy immár „magasabbra nézzen”, továbbfejlődjön az emberi szabadság és testvériség átfogóbb, én-tudatosabb princípiumai felé, természetesen képesnek maradván arra, hogy szeretettel forduljon a múlt felé is, hiszen a múltunk körbevesz bennünket, ez a létünk éltető talaja, mind családi, mind társadalmi, kulturális, történeti értelemben (és a nemzetek történetírása ellen is elkövettek nem egy „merényletet” a 19-20. század nagyhatalmai, jobbról, balról egyaránt, melyeket fel kell tárnunk). Ha valaki igazán elfogulatlanul próbálja szemlélni a történelem tovaáramló, élő, szellemi tartalmát, mely a gondolatokon, törekvéseken keresztül megnyilatkozik, láthatja a szoros belső rokonságot Krisztus evangéliumi szavai és az emberiség fokozatosan megszületni akaró szociális vágyai, követelése, újat akarásai között. És felfedezhetjük a „sötétséget” is, amely küzd az újabb felismerések, a Krisztus-impulzus újabb hullámai ellen, sokféle formában, akár úgy is, hogy mintegy „beleöltözik” a krisztusi vagy szociális érvelésbe, „konzervatív” vagy „szocialista” alapon, de lényegileg – tudva-tudattalanul – szembenállást szít annak megismerésbeli, szociális erőként való megvalósulása ellen, és a régi uralmi viszonyok, stílus fenntartására törekszik, magyarázva az önzés, az egyik ember/nép/osztály másik feletti hatalmának fenntartására, a megújuló lelki-társadalmi körülmények között is. Az eszközei ebben az „oszd meg és uralkodj”, a „fekete-fehér”, jobb-bal elv (!), a „létért való küzdelem” hamis, „szociáldarwinista” (antiszociális!) eszméje, az országokon belüli és országok feletti klientúra kiépítésével.

Rudolf Steiner mondotta egyszer arról a korszakról, melybe Kaspar is beleszületett: „*A francia forradalom lélek test nélkül, Napóleon test lélek nélkül.*” (Történelmi szimptomatológia, I. előadás, 1918. okt. 19). Ha azt vesszük, hogy minden tézisnek van egy antitézise, amire azután valamilyen formában szintézisnek kell következnie, mintegy természeti szükségyszerűségként, ahogy egy növény is a jobb- és bal oldali levélzetek ritmikus kialakítása után végül középen hoz virágot, akkor a steineri megállapítás folytatásaként fel kell tennünk a kérdést: mi, vagy ki volt a „szintézis” a 19. században, a forradalom és Napóleon, forradalmak és restaurációk, akció és reakció, szimpátia és antipátia, tartalom és forma történelmi-lelki dinamikájában – antropozófiai fogalmakkal mondhatni bizonyos fokig, hogy „Lucifer” és „Ahrimán” kettőségén túl? („akik” az ember lelki életébe túl „forró”, vagy túl „hideg” tévedéseket, túlzásokat „csempésznek”). Ki lehetett volna a „szellemmel áthatott test és lélek”, és mi lehetne a világ, ha túllépne a ráerőltetett dialektikus hatalmi harcok síkján, és észrevenné a szintézis magasabb lehetőségét, lényegében az ember – és a társadalmi élet – őseredeti, szerves, test-lélek-szellem hármasságát (*Dreigliederung*)? Ez a kérdés úgy vélem Kaspar Hauserrel és sorsával kapcsolatban is logikusan felmerül, anélkül, hogy csupán misztifikálni akarnánk az ő sajnos meg nem valósuló hatását, be nem töltött szerepét, vagy az ellene irányuló erőket, de ugyanakkor kiemelve, hogy épp az ő példátlanul tragikus sorsa és ennek rejtélyes, egyben leleplező elemei mutatnak arra, hogy Kaspar a lényében hordozhatott egy ilyen „szintézist”, Krisztus-szellemet, amit bizonyos erők felismerhettek, és vele tudatosan szembenálltak, mint erre már többen utaltak a Kaspar Hauser-kutatók közül (a Kaspar körüli ezoterikus titkokról ld. pl. T. Boardman cikkét; v.ö. K. H. születési horoszkópja egy erős, öntudatos, tehetséges, kiegyensúlyozott kedélyű, nagy társadalmi ambíciójú lelket mutat). Maga dr. Steiner nem szentelt külön előadást, kötetet Kaspar Hauser titkának, csupán szóban utalt arra, hogy fontos lenne kideríteni az ő valódi eredetét, illetve több előadásciklusában találhatunk közvetett utalásokat Kaspar korára, történetének egyes elemeire vonatkozóan.

Ki volt tehát Kaspar Hauser? Hová született? Miért lett a sorsa ennyire tragikus? Túl a szimpátia- és antipátia-erők hullámlásán, közelítve az elfogulatlanság – de nem az érzéketlenség – szempontjaihoz, nézzük először Bádén nagyhercegség történetét Kaspar születése táján, hozzáfűzve a vele kapcsolatos néhány tény is (ld. még családfa, kronológia).

A Bádén Nagyhercegség a 18-19. század fordulóján

Az evangélikus-lutheránus vallású bádeni nagyhercegség, korábban örgrófság, mely a Rajna felső és középső szakasza mentén, nagyrészt a folyótól keletre terült el, magába foglalva a Duna forrásvidékét is, már a 18. század közepétől jelentős fejlődésen ment át. Kaspar dédapja, az ősi Zähringen-család leszármazottja, Károly Frigyes nagyherceg (1728-1811, ld. a régi Zähringen település, mely ma Freiburg im Breisgau egyik kerülete; a családnév helyhatározóval Zähringer, azaz zähringeni; számos várost alapítottak, melyek ma Bádenhez és Svájcra tartoznak) felvilágosult uralkodó volt, aki a társadalmi élet számos területe iránt komolyan érdeklődött, és több reformot vezetett be (pl. 1767. eltörölte a kínzást, 1783. a rabszolgaságot), majd 1771-ben egyesítette a bádeni hercegséget. Károly Frigyesnek később a *napóleoni háborúk* hozták el a lehetőséget a hercegség területi gyarapítására. Első felesége, Karolina Lujza, Hessen-Darmstadt-i hercegnő, művelt asszony volt, aki Karlsruhét Németország egyik kulturális központjává tette. „Kaspar” tehát, aki elsőszülöttként a családban szokásos Károly nevet vihette volna tovább, nyitott szellemű, művelt uralkodói családba jött, ami utalhat későbbi feladatának jellegére, melyben környezete, neveltetése segíthette volna.

Amikor 1792-ben a francia forradalom kiszélesedéssel fenyegetett, Báden eleinte a francia-ellenes koalícióhoz csatlakozott. Egy vereség miatt 1796-ban át kellett engednie a Rajna bal parti területeit, de I. Sándor orosz cár segítségével (felesége Kaspar egyik nagynénje volt) 1803-ban néhányat ezek közül visszaszerzett. 1805-ben Napóleon legyőzte Ausztriát és Oroszországot Austerlitznél, a Szent Római Birodalom szétesett, és megalakult a Rajnai Konföderáció, melynek Napóleon lett a protektora (a császár tálcán kínálta nekünk is a Béctől való függetlenséget 1809-ben, de nem éltünk vele). Károly Frigyes ekkor már Napóleon mellett harcolt és a pozsonyi békében megszerezte a *Habsburgoktól* Breisgaut (ősi Zähringen-birtok) és más területeket. A nagyherceg folytatta a franciabarát politikát, és 1809-ben a bécsi békében Württembergtől szerzett területeket.

Károly Frigyes nagyherceg, első felesége halála (1783) után másodszor is nősült (1787), és egy nála negyven évvel fiatalabb udvarhölgyet vett el, tehát az akkori fogalmak szerint „balkézőről”, rangon alul házasodott: második felesége *Lujza Karolina Geyer von Geyersberg* bárónő (1768-1820), akit a házasságra való „alkalmassági” okok miatt később grófi rangra emeltek, így lett Hochberg grófnő. Az öröklési rend szerint az első házasságból való leszármazottaknak kellett következniük a trónon, noha Hochberg grófnőnek is megszületett *Lipót* nevű első fiúgyermek 1790-ben, aki végül 1830-tól mégis nagyherceg lesz (ekkor lett Kaspar Hauser nagykorú; 1829-ben volt az első merényletkísérlet ellene).

Miután Károly Frigyes megnégyszerezte Báden területét, 1811 júniusában, 83 éves korában elhunyt, és unokája, Károly követte a trónon, mivel elsőszülött fia, Károly Lajos, 1801-ben egy kocsibalesetben meghalt, illetve másik két, fiatalabb fiának nem voltak gyermekei. Károly, Kaspar apja (1786-1818), a bádeni ház franciabarát politikájához híven, Napóleon fogadott lányát, Stéphanie de Beauharnais grófnőt vette feleségül 1806-ban (1789-1860, Napóleon első felesége, Jozefin korábbi férjének rokona), bár Károlynak volt már egy választottja, unokatestvére, Auguszta, bajor hercegnő, akitől állítólag gyermeke is született házasságon kívül. Károly 1813-ig, a lipcsei ütközetig apósa, Napóleon mellett harcolt (személyesen is résztvett a danzigi csatában 1807-ben). Napóleon a lipcsei vereség után fogságra vetették Elba szigetén (a trafalgari tengeri ütközet elvesztésével 1806-ban gyengült meg először Franciaország hatalma), majd Elbáról megszökve még egy időre visszatért Párizsba, de az 1815. június 18-i waterloo-i csatában végleg vereséget szenvedett az *angolok* vezette szövetséges erőktől. Szt. Ilona szigetére száműzték, ahol 1821-ben halt meg, 52 éves korában, az újabb kutatások szerint valószínűleg megmérgezték (1804-ben már volt egy merényletkísérlet ellene). Napóleonnak a második házasságából, melyet az egyébként ellenséges Habsburg-ház tagjával, Mária Lujza főhercegnővel kötött 1810-ben, volt egy fia, Ferenc József Károly (1811-1832, Kaspar kortársa; születése után 5 nappal jelent meg a Flaugergues-, vagy Napóleon-üstökös, mely 1812. augusztusig látható volt), aki II. Napóleon néven gyermekként két hétig uralkodhatott, majd állítólag TBC-ben hunyt el 21 évesen, Schönbrunnban. Mire Orleans-i Lajos Fülöpöt követően Napóleon unokaöccse, Károly Lajos, mint III. Napóleon (1852-1870) trónra került, lényegében már az angol politika bábja volt és szabaddkőművesek vették körül.

1815-ben Báden a német konföderáció tagja lett, melyet június 9-én alakítottak meg a bécsi kongresszuson, de a nagy sietségben nem oldották meg Báden utódlási gondjait, ami ekkor már fenyegette a nagyhercegséget, mivel Károlynak 1812-ben meghalt az elsőszülött fia, egy hónappal a születése után (ő volt „Kaspar”, akit titkos kezek kicseréltek egy halott gyermekre, ld. kronológia). 1816 tavaszán I. Miksa József, bajor király (akinek felesége szintén bádeni hercegnő volt) egyezményben átvállalta Báden trónutódlását, a bádeni ház várható kihalására tekintettel, noha ekkortájt született Károly második fiúgyermke. Azonban ez a fiú is meghalt 1817 májusában, s így Károly 1817. október 4. kiadott egy *pragmatica sanctio*t, melyben lefektette a bádeni ház öröklési rendjét (ebben biztosította a Hochberg-vonal utódlását is, ld. Hermann Schulze: *Die Hausgesetze der regierenden deutschen Fürstenhäuser*, Jena, 1862. I. Bd.). Báden és Bajorország e vitában szembekerült egymással, és új egyezményben kellett rendezni a bádeni utódlás kérdését, amit a Hochberg-utódok megerősítése mellett belefoglaltak a Konföderációs törvénybe, melyet a négy nagyhatalom is aláírt Frankfurtban, 1819. júl. 20-án. Károly ezt már nem érthette meg, 1818. december 8. váratlanul meghalt (korábban ő is követte elődei felvilágosult politikáját, és 1818. augusztus 22. kiadott egy szabadelvű alkotmányt, ami példaértékű volt a többi német fejedelemség számára is). Károlyt utód híján nagybácsija, Lajos nagyherceg követte, aki nem volt népszerű uralkodó, mivel 1823-ban feloszlatta a parlamentet, mert az nem szavazta meg a katonai kiadásokat. Lajos halála után (†1830) végül féltestvére, Lipót következett a trónon, az *első a hochbergi vonalból*.

Báden története tehát 1805 és 1813 között lényegében a napóleoni Franciaországgal és már korábban is a francia kultúrával, felvilágosult szellemiséggel párhuzamosan, ezzel áthatva, de lényegében önállóan zajlott, s „Kaspar” épp ebben a periódusban, jog szerinti bádeni trónörökösnek és Napóleon-unokaként született 1812. szeptember 29-én, amikor Napóleon még hatalmon volt. Ebben a szellemi-politikai környezetben lépett fel Hochberg grófnő, hogy biztosítsa utódai számára a bádeni trónt. A Zähringenek közül 1801-1818 között öten haltak meg, közülük hárman, a valódi riválisok, bizonyosan nem természetes halállal: Károly nagyherceg, mint említettük 32 évesen, 1818-ban, Károly elsőszülött „névtelen” fia, akit Kasparral lehet azonosítani, 1812-ben „tűnt el” (†1833), és ennek testvére, Sándor, 1816. májusában született és 1817. májusában hunyt el, szintén gyanús körülmények között (állítólag „fogzási problémák” miatt), míg a három leánygyermek épen, egészségesen felnőtt. Különös látni, hogy miközben a felszínen a bádeni ház trónöröklésével, várható kihalásával kapcsolatban nemzetközi viták zajlottak, melyekben a nagyhatalmak is részt vettek, addig a mélyben, egy sötét cellában ott raboskodott a viták tétje, a gyermek „Kaspar”, az elsőszülött bádeni trónörökös, megfosztva az emberi léthez, fejlődéshez szükséges elemi feltételektől is.

A bádeni Zähringen-ház és Kaspar Hauser elleni erők – bűnügytől a fekete mágiáig

Első látásra tehát a Zähringen-dinasztia elsőszülötti vonala elleni gyilkosság-sorozattal, bűntényekkel állunk szemben, és mondhatjuk, hogy a dinasztikus merényletek nem ritkák a történelemben. De Kaspar esete mögött felfedezhető még egy-két akarat a családi intrikán kívül, a francia orientációval szembeni nemzetközi akarat, mely céljai elérésében valószínűleg szövetkezett a saját érdekében fellépő Hochberg grófnővel, hogy továbbra is kézben tarthassák a bádeni, közép-európai befolyást. E nemzetközi politikai akarat forrása nyilvánvalóan az akkori Európa két nagyhatalma: egyrészt a Napóleon elleni *angol* politika, mely mögött ott húzódnak a *szabadkőműves páholyok*, és az ugyancsak Napóleon és szövetségesei elleni *Habsburg* érdekek (a Habsburgokkal a középkor óta voltak területi vitái Bádennek), társulva a katolicizmus, azon belül főként a *jezsuitizmus* reformáció-ellenes, felvilágosodás-ellenes, elavult formákat öltő szellemi-hatalmi törekvéseivel (ezek főleg a kultúra és a nevelés irányításában jelennek meg). Ennek a két hatalmi gócnak közös „vállalkozása” lehetett a Kaspar Hauser elleni „projekt”, a szabadkőműves és jezsuita „iskolapedagógia” pregnáns esetével állunk szemben, mely célzatosan a materializmus és a kész fogalmak falai közé zárja az emberi lelkeket, hogy azok irányíthatóak maradjanak. Dr. Steiner más összefüggésben „joint venture”-nek, vegyesvállalatnak nevezte a szabadkőművesség és a jezsuiták háttérszövetségét, mely a jezsuita rend pápai betiltása idején (1773-1814), a Napóleon elleni harcukkal szövődött szorosabbra (ld. Szabad Gondolat, 2002/2, 30. old., és Ertsey A. cikke, v.ö. R. Steiner: *Jézustól*

Krisztushoz, és GA 118, 167/4,9, 173/2,3, 178/7,8,9, 198/6,7,8). Kaspar esetében a „kivitelezést” tekintve a nagyhatalmi okok mellett egy harmadik, rejtett szándék is megfigyelhető, konkrétan szólva, a Kaspar-lélek „megkaparintása” okkult célokból: életben hagyása, szadista elzárva tartása, majd rövid szabadon engedése, végül megölése nemcsak fizikai, hanem tudatos lélekgyilkosság is volt (Mt. 10,28). Ezzel a „macska-egér játékkal” szorosán összefüggött a közvélemény Kasparral kapcsolatos figyelmének egyidejű manipulálása, felcsigázása és félrevezetése, blokkolása, az ellentmondás elve alapján (ld. gyanús levelek, később könyvek, befektetési, hamisítási törekvések; v.ö. a Wikipedia angol nyelvű Kaspar Hauser szócikke negatív „tárgyilagossággal” még ma is azokat a véleményeket erősíti, melyek azt állítják, hogy Kaspar Hauser valójában egy „csaló” volt, aki végül reményvesztettségében „öngyilkos” lett, míg a „jótevő” szerepében tetszelgő Stanhope-ot kifogástalan színben tüntetik föl; a cinizmusra jellemző, hogy az orvostudomány egy fejlődési rendellenességet is „Kaspar Hauser szindrómának” nevezett el, ld. uo.).

Rudolf Steiner néhány előadásában foglalkozott a nyugati titkos testvériségek, páholyok fekete, „balfelóli” okkult tevékenységével, mely már régóta az emberiségnek a materializmus bilincseiben való tudatos visszatartásában áll, és különösen a Krisztus-impulzus 20. századtól kezdődő éteri-lelki újramegjelenésének akadályozásában, és egy megjövendölt emberi „Ahrimánnal”, „világmegmentővel” való helyettesítésének szándékában: „*Világosan kell látnunk, hogy a szellemi szálak a holtak lelke és azok között, akik kötődnek hozzájuk, nem szakadnak el a halállal; ezek megmaradnak, sőt szorosabbak a halált követően, mint a földön voltak. Amit ezzel mondok, azt komoly, jelentős igazságnak kell tekinteniük. Nem az egyetlen vagyok, aki ilyen ismeretekkel rendelkezik; mások is tudják, hogy ez így van. Számosan vannak, akik ezt az igazságot egy szörnyű módon kihasználják. Vannak ma félrevezetett materialisták, akik úgy vélik, hogy a materiális élet az egyetlen, de vannak beavatottak, akik materialisták, és akik materialisztikus tanításokat terjesztenek a testvériségeken keresztül. Ne gondolják, hogy ezek a beavatottak olyan bolondok, hogy azt higgyék, nincs szellem, vagy az embernek nincs lelke, amely a testtől függetlenül is él... Sokan vannak, akiknek bizonyos érdekeik fűződnek ahhoz, hogy elterjesszék a materializmust, s akik mindenféle módon azon vannak, hogy az emberek nagy része csupán a materializmusban higgyen és teljesen a hatása alatt legyen... Mi az, amit ezek a beavatottak szeretnének, akik nagyon jól tudják, hogy az emberi lélek tisztán szellemi lény, amely teljesen független a testiségtől? Mit akarnak ezek a beavatottak, akik annak ellenére, hogy tudják ezt, mégis az emberek materialisztikus gondolkodását védik és erősítik? Ezek a beavatottak azt szeretnék, hogy a lehető legtöbb lélek, aki a földön a születés és a halál között él, csupán materialisztikus fogalmakat vegyen fel. Ezáltal ezeket a lelkeket felkészítik, hogy a földi szférában maradjanak, bizonyos mértékig a földi szférához kötődjenek... Ezek a testvériségek felkészítenek bizonyos emberi lelkeket, úgy, hogy ezek haláluk után is az anyagi világban maradnak. Ha ezek a testvériségek úgy intézik – és ez teljesen lehetséges a hírhedt hatalmuk révén –, hogy ezek a lelkek a halál után a testvériségük hatalmi szférájába kerüljenek, akkor ez nagymértékben megnöveli a testvériség erejét... Előidézik, hogy a lelkek a halál után az anyagi világban maradjanak, azért, hogy az ilyen lelkeket felhasználják saját céljaikra... Ezek a lelkek a maguk belső erőivel azután a legkülönbözőbb módon vezethetők, és ezáltal valaki különböző dolgokat érhet el, bizonyos hatalmi manipulációkat azokkal kapcsolatban, akik nincsenek beavatva ezekbe a dolgokba... Nincs más orvosság ezek ellen az igazán ártalmas testvériségek ellen, mint ennek a helyzetnek a megismerése. Ha tudunk erről, védve vagyunk. Ha valaki tudja, hogy a megismerésnek benső bizonyossággá kell válnia, igazi meggyőződéssé, akkor védve van... A Golgotai Misztérium a világ gyógyítója a lélek materializálódásával szemben.” (Krisztus újramegjelenése az éteri világban, 10. előadás, Dornach, 1917. nov. 18, a GA 178. kötetből, rsarchive.org, itt a GA 118-hoz csatolva; ld. a keleti okkult páholyokról is). A külső élettől sokáig elzárt Kaspar-léleknek segíthetünk – az újratestesülése tekintetében is –, ha az ő igazságát megpróbáljuk eredeti összefüggéseibe visszahelyezni, ugyanúgy, ahogy az egyoldalú, „hatalmi” materializmus vagy spiritualizmus nyílt és rejtett formái elleni küzdelmünk is segítheti az éteri Krisztus-impulzus érvényre jutását, melyben messze nem csupán egy felekezeti formát vagy múltbeli ideológiát, szabályrendszert kell látnunk. *Dominus prope est! Az Úr közel van!**

Egy német író, Hermann Bahr egyik regényének főhősével mondatja el, hogy három fő tényező van a világon: a szabadkőművesek, és különösen a monsignorék és rabbik (Himmelfahrt, 1916, ld. R. Steiner: Az igazságtalanság karmája, I. kötet, GA 173/3. előa.). Természetesen ez nem mindenkire érthető e körök

tagjai közül, hanem az áramlatokat jellemzi, melyek döntővé váltak a nyugati világ formálásában. A közös alap voltaképpen egy Krisztus *előtti*, ószövetségi, majd római-birodalmi elv, egy földi, „szent” birodalom, egy hierarchikusan megosztott, a hatalmi érdekeknek megfelelő világtársadalom képzetével a középpontban (v.ö. a Hírám Abif legenda; ld. még a 70-es évek végén a P2-páholy botránja, melyben érintve voltak vatikáni főpapok is, mint páholytagok, s ami a becsületesen eljáró I. János Pál pápa megöléséhez vezetett, ld. David Yallop, vagy RS, GA 198/3, a római katolicizmusról). Mivel ma is fenntartják ezeket a lejárt, *már rég nem* érvényes impulzusokat Európa és a világ életében, ezért nem lehet a kutatóknak hivatalosan felvállani Kaspar Hauser ügyét, s még jónéhány más, fontos dolgot sem (a Kasparral kapcsolatos 2002. évi, pozitívan megerősítő genetikai vizsgálatok tudományos közlése máig nem jelent meg, csak a dokumentumfilmen, és Brinkmann professzor írt róla a Feuerbach-könyv 2006-os új kiadásának előszavában). Anélkül, hogy csupán egyetlen összefüggést akarnánk kiemelni, elgondolkodtató, hogy Kaspar nevelője és barátja, Georg Friedrich Daumer (1800-1875), Kaspar halála után 8 évvel könyvet írt az ószövetségben említett babiloni Moloch-kultusról, melyben gyermekek feláldozásáról van szó (*Der Feuer- und Molochdienst der alten Hebräer*, A régi héberék tűz- és Molok-kultusza, ld. 3.Móz., 18,21., 20,2., 1.Kir. 11,7., 2.Kir. 17,17., 23,10., Jer. 32,35, Ap. Csel. 7,43). Ki vagy mi inspirálta erre Daumert, aki a legközelebb állt Kasparhoz?

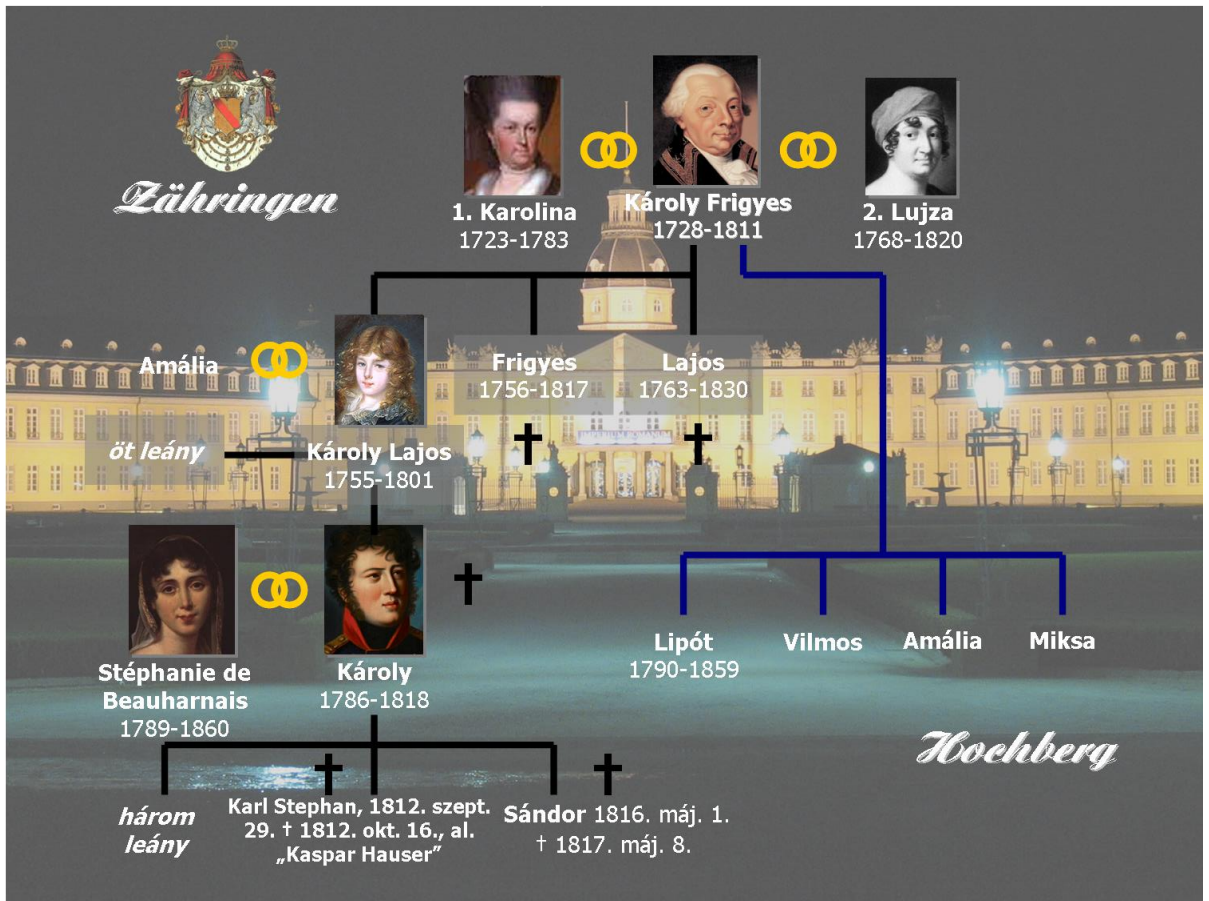
Maga Lord Stanhope, a 4. Earl of Stanhope (1781-1855), Kaspar „jótévője” s életének egyszersmind leggyanúsabb szereplője, valóban tagja volt egy titkos társaságnak, az angol Orphic Circle-nek (Orfikus Kör), mely spiritizmussal, ceremóniális mágiával, mesmerizmussal (hipnózis, magnetizmus) foglalkozott (ld. T. Boardman *Anthroposophy and the Question of Conspiracy in the Modern History*, 2000, 7. jegyz., és Godwin-Chanel-Deveney: *The Hermetic Brotherhood of Luxor*, 1995). Még az interneten is megjelenik az Orfikus Kör (*After the End*), s mint bevallják, céljuk az alvilág, a halál, a gyönyör és a halhatatlanság dionüszoszi misztériumainak megismerése, ami „*áldozatot követel az embertől, gyakran a szó szoros értelmében*” (ld. Dionysos Zagreus mítosza). Hozzáteszik azt is, hogy e kör, „*mint egy machiavellisztikus gépezet olajozott darabja, ...mélyen és intenzíven részt vesz a Nyugtalanág politikájában*”, utalva a színpalak mögötti egykori és mai felforgató szerepükre. Valószínű, hogy konkrétan ebbe a körbe vezethetnek a Kaspar Hauser elleni machinációk, összhangban az egyéb családi és nagyhatalmi érdekekkel, ezek „*takarásában*”, bár egyéb okkult összefonódások sem zárhatók ki, mint láttuk. Megjegyzendő, hogy Stanhope az anyai nagyapja volt Archibald Philip Primrose-nak, Lord Rosebery-nek (1847-1929), aki a rendkívül befolyásos anglo-amerikai Round Table Group (Kerekasztal-csoport) vagy Rhodes-Milner csoport egyik tagja volt (ld. a Stanhope-Rosebery családfa). E csoport célja a 19. század óta, folytatva a Cecil-tömb, a 16. századi anglo-jezsuita „*velencei párt*” törekvéseit (ld. W. Tarpley: *Against Oligarchy*), valóban egy „*új Róma*” megteremtése, az Európa feletti uralom, és egy nyugati, lényegében angolszász világdominancia, világkormány létrehozása, a ténylegesen zajló „*globalizációs*” folyamat öncélú kihasználása (v.ö. Rudolf Steiner naplójegyzetei 1917, Országépítő, 2003/2, és GA 178/9). A Kerekasztal-csoport alapítója, Cecil John Rhodes a jezsuita rendet tekintette szervezeti mintaképnek 1877-es végrendeletében (ld. Quigley, *The Anglo-American Establishment*, 3. fejj., v.ö. Karl Heise: *Die Entente Freimaurerei und Weltkrieg*, Basel, 1920, Dr. Steiner előszavával, melyben figyelmeztet: a jó, korszerű elvek rosszá válnak, ha bármely érdekcsoport kisajátítja azokat, v.ö. Mt. 18,7, és Mt. 25,40).

Mindezek fényében tehát az a meggyőződés alakulhat ki bennünk, hogy ami Kasparral történt az egy korai „*kísérlet*” volt, ahogyan bizonyos körök maguk is „*kísérletnek*” nevezték a „*gyermekien visszamaradott*” oroszok bolsevizálását 1893-ban („*experiment in Socialism*”, C. G. Harrison: *Transcendental Universe*, 2. előa.), vagy ahogyan egyesek szerint kísérleti módon kell felhasználni egy-egy „*jól működő ördögöt*” az egységes Európa megteremtéséhez (W. T. Stead: *The United States of Europe*, 1899, pp. 45-46, Országépítő, 2004/1), miként felhasználták, támogatták Hitler hatalomra kerülését is, hogy hosszú távra ellehetetlenítsék a németiséget és a német-orosz, közép- és kelet-európai kapcsolatokat, és idővel teljes uralmat szerezzenek Eurázsia ügyei felett is (ld. Antony Sutton, Carroll Quigley etc.).

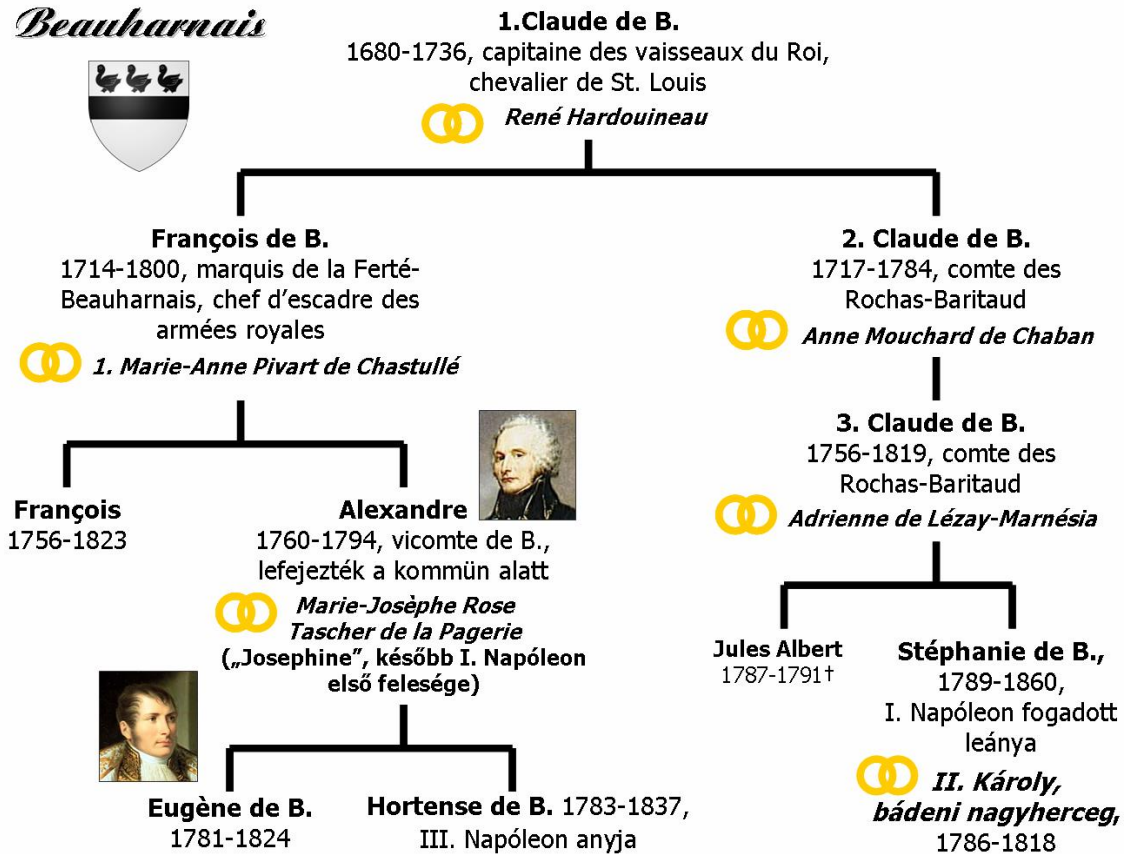
A sors úgy akarta, hogy Kaspar/Karl herceg Jézus Krisztus tanúságtévőjévé vált már gyerekkora óta, majd vértanúvá, miként álma is előrevetítette 1829 tavaszán. Az Apokalipszis könyvének fehér ruhás vértanúhoz hasonlóan hordozza számunkra a magasabb felismerések lehetőségét, erősebben, mint bármely

földi hatalom: „Ezek azok, akik jöttek a nagy nyomorúságból, és megmosták az ő ruháikat, és megfehéřítették ruháikat a Bárańy vérében.” (Ján. Jel., 7,14, v.ö. Ján. Jel. 12., 13. fejezetek, a 19-21. századra vonatkozóan is).

Ilyen „bevallhatatlan” történetekkel, „nyílt titkokkal” van tele a 19-20. század, a felszíni, egyre kínosabb mosolydiplomácia mögött, a kiagyalt háborúk, békék, világválságok és jelszavak árnyékában, „*business as usual*”, szokás szerint, mert némely „kívülálló” manipulátorok velejéig önző, illegitim módon beavatkoznak Európa és a világ életébe, a szabadság, a demokrácia, a kereszténység terjesztése – sőt most már nyílt tagadása: Clash of Civilizations, unilateralizmus, transzhumanizmus, „túl sokan vagyunk” etc. – nevében, megrontva, lejárátva a jövőbemutató eszményeinket. De valóban nem kell csodálkozni, méltatlankodni ezen, mert egy átlagos és emberileg tényleg nem túl magas szinten a világ nagyjából így működik, különösen, ha mondják, sulykolják neki –, hanem feltenni a kérdést és egyúttal mozgósítani: ez valóban a *teljes* emberi dimenzió-e, ezt kell-e követni, a számunkra mindig „zéró-összegű” hatalmi játszmákban, vagy lehetnek más, élő, szellemi megismeréssel telített, bizalomra, jóakaratra és együttműködésre épülő, nevelő igazi megoldások is, a nemzetek és a világ szabad és felelős polgárainak új önrendelkezése, önvédelme érdekében, hogy átalakítsuk, humanizáljuk az egyre követelözőbb globális hatalmat, és a mögötte álló „kicsi bandákat”?

Beauharnais

Kaspar apai dédszülei: Károly Frigyes nagyherceg és Karoline Luise nagyhercegnő

Kaspar Hauser (1832 k.), és szülei, Károly nagyherceg és Stéphanie de Beauharnais arcképe; a hasonlóság szembetűnő

A beuggeni kastély egyik melléképületén (Teehaus) látható bádeni-bajor alliance-címer, és a Kaspar által emlékezetből lerajzolt címer (Mordfall Kaspar Hauser c. dokumentumfilmből)

Kaspar és két nőtestvére, Jozefine és Marie Amélie

Kaspar rajza egy látomásában megjelent arcról (önportré?), 1828. nov. 15 (Markgrafen Museum, Ansbach)

Kaspar Hauser élete és kora, 1812-1833

Kronológiai áttekintés

A karlsruhei nagyhercegi palota és parkja, Baden-Württemberg tartomány, Németország (Wikipedia)

A rejtély, 1812-1828

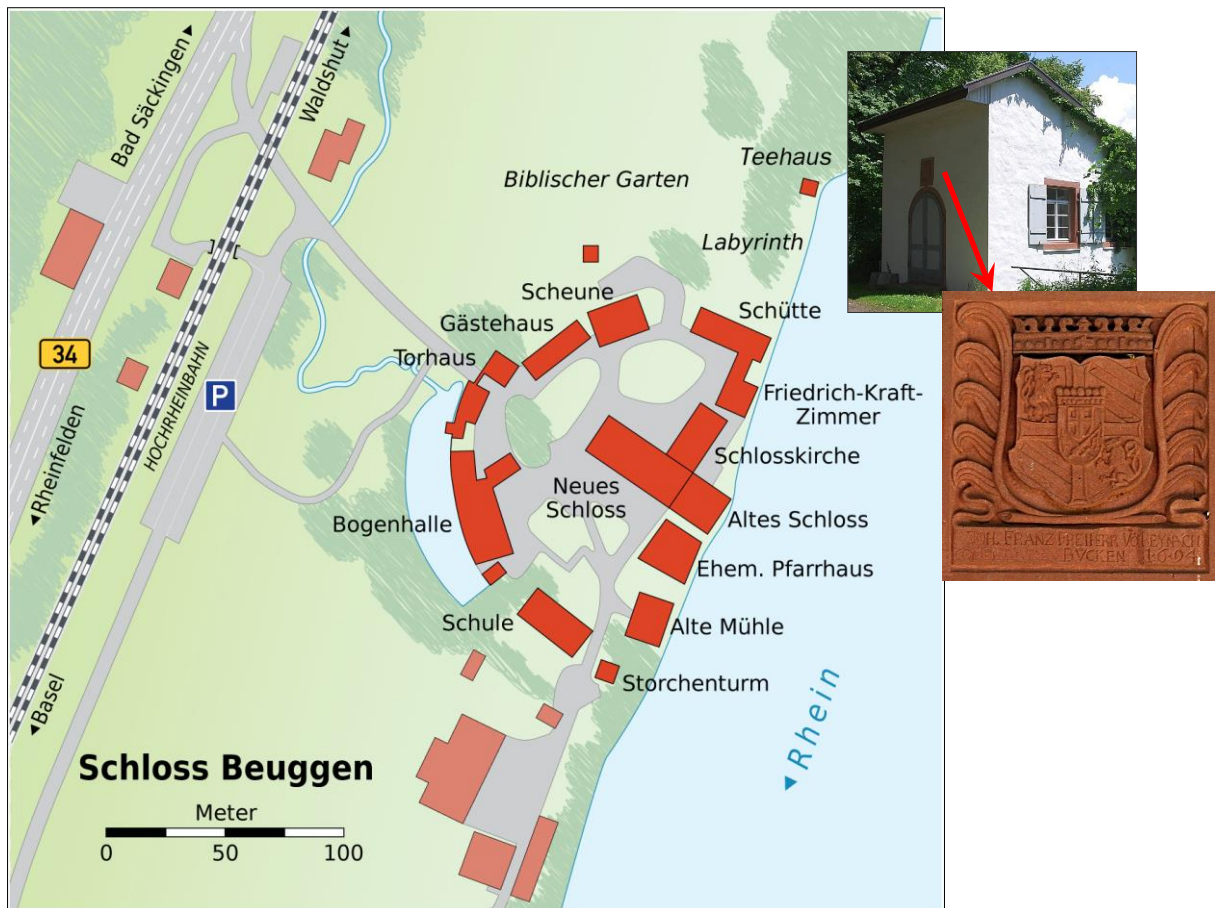
1812. 09. 29. Szt. Mihály napján, a Mérleg (sziderikus Szűz) jegyben, reggel 7 órakor megszületik a bádeni trónörökös (később „Kaspar Hauser”), Károly nagyherceg és Stéphanie de Beauharnais grófnő, Napóleon fogadott lányának elsőszülött fia Karlsruhéban; a gyermek erős, egészséges; a Moszkva ellen vonuló Napóleon hírt kap születéséről (megjegyzés: a párizsi bankárvilág, mely főleg a 18. század második felében Svájcból érkezett protestánsokból állt, 1811-től már szembefordult Napóleon háborús politikájával, ld. Quigley: *Tragedy and Hope*, Ch. 5, és 34); a gyermeket megkeresztelik, de neve nem marad fenn, valószínű Karl Stephan).

1812. 10. 16. A kisherceg hivatalos halálhíre; Kaspart „kicserélik” egy halva született gyermekkel, az anyakönyv szerint Johann Ernst Jakob Blochmannal, akinek apja Hochberg grófnő szolgálatában áll (ld. dokumentumfilm, *Mordfall Kaspar Hauser*, 1-4, Youtube).

1815. 01. 18. Kaspar a Blochmann-családnál Blochmanné haláláig.

1815/1816 Kaspar a beuggeni kastélyban (Rheinfelden mellett, a Felső-Rajnáánál; a kastély a bádeni hercegek, majd Hochberg grófnő tulajdona); vele van egy nevelőnő, aki valószínűleg Magyarországról érkezett (ld. Schloss Beuggen, Wikipedia); 2001-ben a kastélyhoz tartozó régi lelkészházban (Pfarrhaus, a képen) egy lőrésablakos (ld. nyíl), ajtó nélküli helységet feltárnak, és a falon egy lovat ábrázoló, vörös krétával készült gyerekrajzot találnak (ld. dok.film; a kastély 1813-1815 között katonai kórház, 1820-1980 között evangélikus gyermekotthon volt).

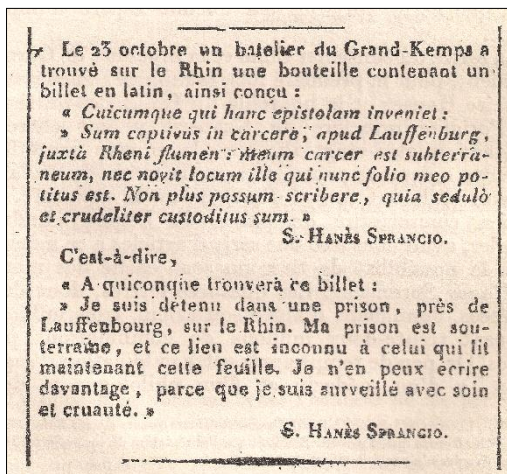
A beuggeni kastély épületeinek elhelyezkedése, és a Teehaus (Wikipedia, kiegészítve a Teehaus-szal)

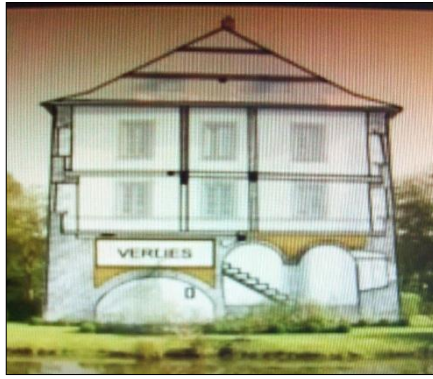
1815. 06. 18. A waterloo-i ütközetben az angolok vezette szövetség legyőzi Napóleont; a londoni Rothschild-bankház egy ügyes húzással hatalmas vagyont keres a tőzsdén.

1816. 10. 23. Palackpostát találnak a Rajnában, nem messze Beuggentől (Flaschenpost 1816, Wikipedia); a palackban latin nyelvű levél van, melyben valaki arról ír, hogy Lauffenburgnál egy földalatti zárkában tartják; a levél végén rejtélyes anagramma az aláírás: *S. Hanes Sprancio*, amit 1926-ban, majd legutóbb a deszifrizáló számítógép segítségével is megfejtenek: *Sein Sohn Caspar* = Caspar az ő fia (v.ö. 1816-tól zajlik a nemzetközi vita a bádeni trónutódlásról); később Caspar lerajzol egy címet, amely hasonlít a beuggeni kastély egyik melléképületén (Teehaus, ld. térkép) ma is látható címerre, és visszatérő

álmai egy kastélyban játszódnak; Stanhope Bécsben találkozik Gentz-cel.

1816-1828 Kaspar a pilsachi kastélyban, Neumarkt mellett, Nürnberg közelében; a kastély tulajdonosa von Griesenbeck ezredes; 1982. 03. 13-án az új tulajdonosok az átépítés során egy fából készült játéklóvat találnak az egyik szoba padlója alatti titkos kamrában (ld. alább); a titkos kamrán két, egészen kicsi ablaknyílás van; Kaspar a visszaemlékezésében arról ír, hogy börtönének falán két kis ablak volt, melyeket fatáblával zártak le, illetve, hogy két falovacska volt a játéka

A pilsachi kastély Neumarkt mellett, Bajorországban; a baloldali képen két kis nyílás jelzi a falon a mögötte lévő titkos kamrát, melynek elhelyezkedését mutatja a metszeti rajz (részletek a dokumentumfilmből)

1817. 05. 8. Kaspar fiatalabb testvére, Alexander, 12 hónapos korában meghal; mérgezésre gyanakodnak.

1818. 12. 8. Károly nagyherceg, Kaspar apjának váratlan halála 32 évesen; valószínűleg megmérgezték.

1820. meghal Hochberg grófnő (52 éves korában).

1821 Bonaparte Napóleon angol fogságban meghal Szt. Ilona-szigetén, 6 év száműzetés után (mérgezés?).

Nürnberg, 1828-1831

1828. 05. 26. Pünkösd hétfő: Kaspart megtalálják az Unschlitt (Gyertyaviasz) téren, kezében két névtelen levéllel (kísérőlev., és a „szolgáló levele”, utóbbi alább); az emberek kérdéseire azt hajtogatja: „*Lovas akarok lenni, mint az apám*”; alig beszél, különös a tartása, mozgása; zsebében imakönyv és rózsafüzér, müncheni címke

katolikus kalapján

Das

1828. 07. 17-ig Kaspart tartják a nürnbergi vár Luginsland-tornyában, Hiltel nevű ör felügyelete talált gyerek leírja nevét: *Hauser*”

1828. 05. 28. Kaspart megvizsgálja Dr. Preu

*Kind ist schon getauft
Sie heißt Kaspar in Schwab
name wissen Sie im selber
geben Das Kind nicht
Sie rief Lihen sein Vater
ist im Schwabische gewesen
wen er 17 Jahr alt ist so
schicken sie im nacht 17.12.1812
zu dem Schwabische
Regiment da ist auch sein
Vater gewesen ich bitte um
die erzkunng bis 17 Jahre
geboren ist er im 20. April
1812 im Jahre ist bin im
armen Hägdelein ich kom
Das Kind nicht ernehren.
sein Vater ist gestorben*

bezárva

egy
alatt; a
„Kaspar

1828. 07. 11. Kaspart meglátogatja Anselm von Feuerbach (1833), az ansbachi bíróság elnöke, híres jogtudós

1828. 07. 14. Kasparról újságcikket ír Binder polgármester: „*Európa gyermeke*” címmel

(1775-

1828. 07. 18. Kaspar elhelyezése, nevelése, tanulmányozása Georg Friedrich Daumer tanárnál (1800-1875, élete végefelé katolizált, ld. életrajza a Wikipedia-szótárban)

1828. nov. Kaspar hozzákezd önéletrajzához; életének minden eseményéről tudósít a sajtó

1828. 11. 19. Meghal Schubert

1829. 10. 17. Egy angol lord, Stanhope gróf, aki tagja az Orfikus Kör nevű angol titkos társaságnak, fölbukkan a nürnbergi „Zum Wilden Mann” (A Vademberhez címzett) szállodában; nem mutat érdeklődést Kaspar iránt

1829. 10. 17. Merénylet Kaspar ellen a Daumer-házban; mostantól két rendőr őrzi a házat

1830. 01. 30. Kaspart elhelyezik Biberbach kereskedőnél

-1830. 03. Kaspar kb. 2 hónapig tanulmányozza a könyvnyomtatást

1830. 03. 27. Egy porosz tisztviselő, von Pirsch, erőfeszítéseket tesz, hogy Kaspar magyar eredetét bizonyítsa; erre okot adhatott a Kaspar által ismert néhány magyar szó (pl. isten v. István, egy, kettő, három, sőt egy káromkodás is: „basmana teremtete”; Daumer: *Enthüllungen*, 1859, p. 137, 196, 268, 276), valamint Johann Samuel Müller, volt evangélikus, majd katolikus pap pozsonyi prédikációi és más hírek Anna Dalbonne (szül. Frisacco, Triest) nevelőnőről, aki korábban a Majthényi és Pálffy nemesi családoknál szolgált (a magyar források etekintetben még feltáratlanok), s egy kisgyerekről, akit a kastélyban tartottak fogva; a pap 1830 előtt egy ideig maga is a beuggeni kastély lelkészházában lakott (Kurzgeschichte Beuggens.pdf; a beuggeni felfedezés a titkos szobában lévő gyerekről megerősíti Müller lelkész igazát); a magyar szavak azonban inkább eredhetnek a pilsachi fogság idejéből

1830. 03. 30. Lajos, bádeni nagyherceg halála, a Zähringen-ház elsőszülött fiágon kihal; azonnal összeül az udvari tanács és nagyherceggé választják Hochberg grófnő elsőszülött fiát, Leopoldot

1830. 07. Megjelenik Merker rendőrfőnök cikke: „*Kaspar Hauser valószínűleg egy csaló*”

1830. 07. 15. Kaspar elhelyezése új gondviselőjénél, Gottlieb von Tucher bárónál; júliusban forradalom tör ki Párizsban; X. Károlyt a trónon Lajos Fülöp, a polgárkirály és „júliusi monarchiája” követi

1831. 05. 28. Lord Stanhope újra megjelenik Nürnbergben, és Simon Merkel bankár segítségével megtalálja Kaspart

1831. 07. 04. Kaspar „*Karl Heinlein*” néven Magyarországra utazik Tucherrel és Hickellel, hogy kiderítsék eredetét; Stanhope Münchenben tartózkodik

1831. 10. 07. A magyarországi utazás eredménytelenül végződik Pozsonyban; Stanhope Stuttgartban; még több pénzre van szüksége

1831. 09. 05. Stanhope visszatér Nürnbergbe

1831. 11. 14. Hegel meghal Berlinben

1831. 11. 21. Lord Stanhope akar lenni Kaspar nevelőapja

1831. 11. 24. Tucher felhagy gondviselői feladataival, annak ellenére, hogy aggódik Stanhope „rossz hatása” ellen

1831. 11. 25. Átadják Stanhope-nak a nevelés feladatát

1831. 11. 29. Kaspar elhagyja a Tucher-házat Stanhope-pal

Ansbach, 1831-1833

1831. 12. 01. Kaspar Ansbachba érkezik Lord Stanhope-pal, Binder polgármester lesz a gyámja

1831. 12. 10. Kaspar elhelyezése és taníttatása Johann Georg Meyer iskolamesternél, akit Stanhope fizet

1832. 01. 04. Feuerbach írja napójában: „*Felfedeztem, hogy Kaspar Hauser valószínűleg a bádeni hercegi házból származik...*”

1832. 01. Feuerbach befejezi könyvét: „Büntett az emberi lélek ellen” (*Kaspar Hauser, ein Beispiel eines Verbrechens am Seelenleben des Menschen*), melyet Stanhope-nak ajánl

1832. megjelenik Daumer könyve: *Mittheilungen über Kaspar Hauser*, I-II., Nürnberg (bővített kiadása: *Enthüllungen über Kaspar Hauser*, Frankfurt, 1859)

1832. 01. 19. Stanhope (utolsó) búcsúja és elutazása

1832. 02. 19. Feuerbach titkos memorandumot küld a bajor Karolina királynénak (Kaspar nagynénjének): „*Ki lehet valójában Kaspar Hauser?*”

1832. 03. 22. Goethe halála

1832. 04. 05. Stefanie nagyhercegnő a lányaival, Josephine-nel és Marie-val titokban megtekinti Kaspart az ansbachi palotakertben

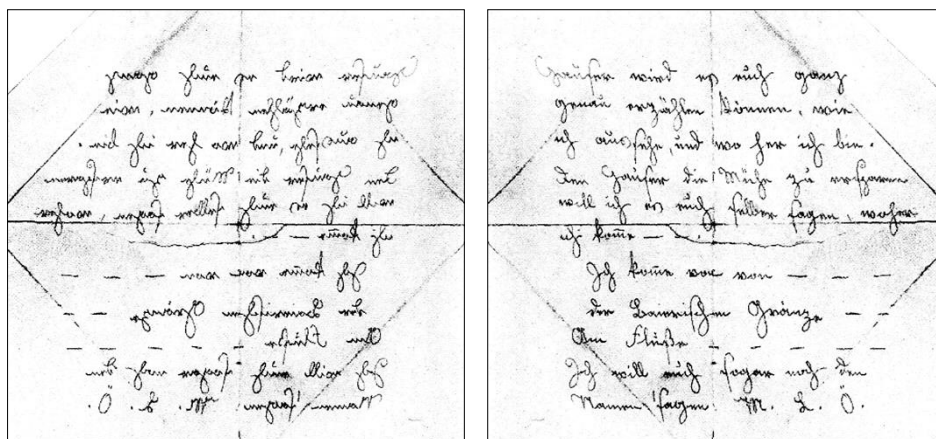
1832. 12. 01. Kaspar írnokként dolgozik a városi bíróságon

1833. 05. 20. Kaspart konfirmálja Fuhrmann lelkész az ansbachi Szt. Gumbertus templom Hattyús Lovag kápolnájában

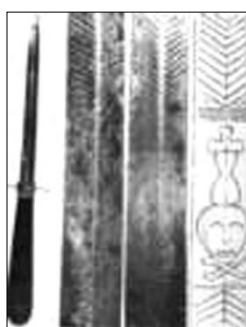
1833. 05. 29. Feuerbach hirtelen halála Frankfurtban; előtte büntettre gyanakszik: „*Meg fognak mérgezni.*”

1833. 12. 14. Kaspart halálosan megsebesítik a palotakertben; tükörírásos (ném.: *Spiegelschrift*) papírcetlin aláírás: „M. L. Ö.”

1833. 12. 16-18. Meghamisított halotti anyakönyv Nr. 342. számmal a karlsruhei evangélikus egyháznál: „*Kaspar Ernst Blochmann*” meghalt Münchenben, 11. 27-én; Stanhope 16.-án írja utolsó levelét Kasparnak: „hamarosan találkozunk”

A tüköriírási levél (balra), és visszafordított képe (jobbra)

Balra a Kaspar életét kioltó kés (Ansbach Museum, Bildergalerie, an-netz.de); a késpenge vésetét egy általános halál-szimbólumnak lehet tekinteni, nem a Skull & Bones Rend jelvényének, amelyen kezdettől szerepel a 322-es szám (ld. jobbra, in Antony Sutton: *America's Secret Establishment*, az elitnek számító amerikai Yale-egyetemen tagokat toborzó Rend alapítási évét 1833-ban jelölték meg, ld. a késről Ertsey A. cikkében)

1833. 12. 17. Kaspar a Meyer-házban belehal sérülésébe

1833. 12. 19. Kaspar halálát megállapítják Dr. Albert, Dr. Horlacher és Dr. Heidenreich

1835- Különböző Kaspar-ellenes publikációk jelennek meg, köztük Stanhope saját műve „*Iratok Kaspar Hauserről*” németül (1835) és angolul (*Tracts relating to Kaspar Hauser*, 1836); Feuerbach könyve is megjelenik angolul (1833, 1834)

1848-49: forradalmak Németországban és Európa szerte

1996: egy második támadás „tüköriírással”

1996. 11. 25. Cikk a *Der Spiegel* (A tükör) magazinban az első DNS-vizsgálatról: *Der entzauberte Prinz – Gen-Forscher lösen ein Jahrhundert-Rätsel* (A visszavarázsolts herceg – a gén-kutatók megoldották az évszázados rejtélyt); a genetikai vizsgálatot Kaspar egy állítólagos vérfoltos nadrágja alapján végezték, melyet az ansbachi múzeumban őriztek, s a vérmaradványból nyert mtDNS-t összehasonlították Kaspar feltételezett anyja, Stéphanie nagyhercegnő leszármazottainak vérmintájával; az összehasonlítás negatív volt (tudományos megjelenése: *International Journal of Legal Medicine*, 1998, 111. kötet, No. 6, 287-291);

mint a Peter Sehr játékfilmjében Kaspart alakító színész megállapította: „*az alsónadrágnak nincs köze a bádeni házhoz.*” A kérdésre, hogy ki finanszírozta a genetikai kutatást, nincs válasz.

2002: új tudományos bizonyítékok

2002. 08. 17. Az ARTE tévécsatorna filmje, *A Kaspar Hauser elleni merénylet* (ZDF-Serie Sphinx: *Mordfall Kaspar Hauser – Spuren am Rhein*): az új DNS-vizsgálat eredményeinek és a beuggeni szoba falirajzának első bemutatása; a kontrol-vizsgálatot Kaspar haja és a ruháiról származó testsejtek alapján végezték (prof. Dr. B. Brinkmann, prof. Dr. H. Pfeiffer, Institut für Rechtsmedizin, Münster, ld. Bernd Brinkmann: *Neuester Stand der Forschung der Gerichtsmedizin und Pathologie der Universität Münster*, A Münsteri Egyetem Igazságügyi Orvostani és Patológiai Intézete kutatásának legújabb állása, előszó, in Anselm von Feuerbach: *Kaspar Hauser*, Reprint-Verlag Leipzig, 2006), melyek ugyancsak az ansbachi múzeumban őrzött Kaspar-relikviákról származtak; a hat minta azonos volt egymással és ezeket összehasonlítva Astrid von Medinger, Stéphanie nagyhercegnő egyik leszármazottjának vérmintájával, az eredmény 95%-os egyezést mutatott:

Kaspar Hauser genetikai mintázata: AATCAACCC
Astrid von Medinger genetikai mintázata: AATCACCCC

Prof. Dr. B. Brinkmann: „*Kaspar Hauser ein biologische Verwandtschaft zum Hause Baden ist.*” (Kaspar Hauser biológiai összefüggésben áll a bádeni házzal; részlet a *Mordfall Kaspar Hauser* c. dokumentumfilmből, Youtube)

A vérfoltos nadrágról kiderült, hogy *nem* Kaspar Hauseré volt, tehát az 1996-os vizsgálat érvénytelen (v.ö. Terry Boardman írásai Kaspar Hauseréről, 2006; érdemes lenne még megvizsgálni az apai génsorozatokat, és annak a gyermeknek a génállományát is, akit Kaspar helyett temettek el a pforzheimi családi sírboltban, 1812. okt. 16-án, bár a Hochberg-vonalból származó mai bádeni család eddig nem járult hozzá az exhumálásokhoz)

2012. júl. 29 és aug. 5. között Kaspar Hauser emlékünnepek Ansbachban

Ford., bőv.: Z.T.Cs.

Forrás: Terry Boardman honlapja, www.monju.pwp.blueyonder.co.uk (2006), eredeti német nyelvű változat: http://www.ulrich-flechtner.de/Biographie/body_biographie.htm (2003)

Az angol Stanhope és Rosebery lordok

családi kapcsolatai a 19. században

Charles Stanhope, 3. Stanhope gróf, 1753.08.03-1816.12.15. (1) oo1. (1774.19.12.) Hester Pitt († 1780.20.07., atyja az idősebb William Pitt, Chatham első grófja, liberális/whig külügyminiszter 1756-1761, brit miniszterelnök 1766-1768); oo2. (1781.19.03.) Louisa Grenville (†1829.06/7.03., atyja Henry Grenville, Barbados kormányzója, William Grenville, 1806-1807 brit miniszterelnök, tetsvére), fiuk ***Philip Henry Stanhope, 4. Stanhope gróf, 1781.12.04-1855.12.24.***; az 1830-as években az Orfikus Kör, egy brit titkos társaság tagja volt (2); Lord Stanhope-ot valószínűleg felelőség terheli Kaspar Hauser haláláért (3). Ügynökként szerepe volt a Kína elleni Ópium Háborúban (1841). oo (1803.19.11.) Catherine Lucy Smith († 1843.01.10., apja Robert Smith, 1. Lord Carrington), leányuk

Catherine Lucy Wilhelmina Stanhope (4) oo Archibald PRIMROSE, Lord Dalmeny, Rosebery 4. grófja, fiuk

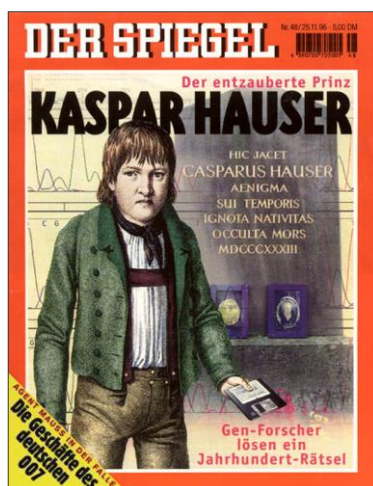
Archibald Philip Primrose, 5. Lord Rosebery, 1847-1929 (5), 1885-től a brit Liberális Párt imperialista frakciójának vezetője, brit külügyminiszter 1886., 1892-1894, parlamenti képviselő, miniszterelnök 1894-1895, a Liberális Liga elnöke 1902 (alelnökök Sir Edward Grey, H. H. Asquith, Sir Henry Fowler). Lord Rosebery a befolyásos anglo-amerikai Rhodes-Milner, vagy Kerekasztal-csoport belső körének tagja volt. oo 1878. Hannah de Rothschild († tífuszban 1890); négy gyermekük volt.

- (1) www.stirnet.com/HTML/genie/british/pp/stanho.html
- (2) www.monju.pwp.blueyonder.co.uk/NWO10.html; v.ö. The Hermetic Brotherhood of Luxor
- (3) www.an-netz.de/home/fam-kramer/glos_tex.htm
- (4) www.victorianweb.org/history/conservative.html
- (5) www.encyclopedia4u.com/p/prime-ministers-of-the-united-kingdom.html

Stanhope

Rosebery

A Der Spiegel 1996. nov. 25-i számának címlapja (T. Boardman nyomán); itt közzéttek először az 1996-os genetikai vizsgálat negatív eredményét, melyet a 2002-es kontrol érvénytelenített

Emlékfoszlányok Kaspar Hauserről

1816. nov. 5.-i újsághír a *Moniteur universel* c. párizsi lapban:

„Október 23.-án Grand-Kempsnél [Kembs] egy révész palackot talált a Rajnában, melyben latin nyelvű levél volt az alábbiakkal:

’Cuicumque qui hanc epistolam inveniet :

Sum captivus in carcere, apud *Lauffenburg*, juxtà Rheni flumen. meum carcer est subterraneum, nec novit locum ille qui nunc solio [gót fraktur s-betűvel az eredetiben, emiatt a franciák eleinte *folio*-nak, levélnek olvasták, de ez növényi levelet jelent] meo potitus est. Non plus possum scribere, quia sedulo et crudeliter custoditus sum.

S. HANÈS SPRANCIO.’

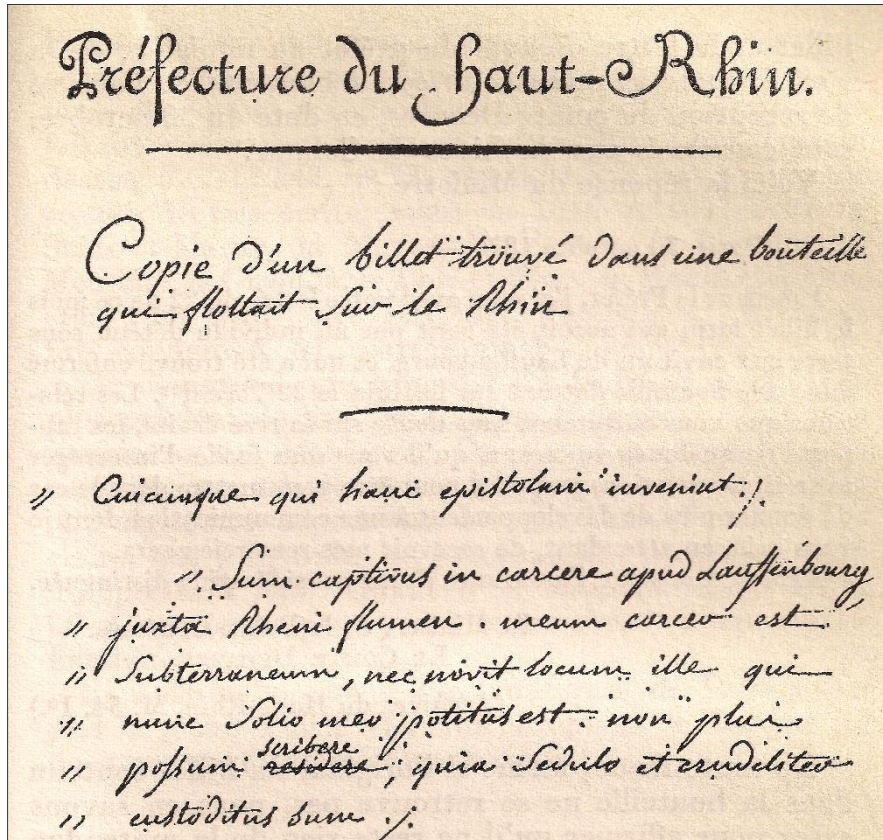
„Annak, aki ezt a levelet megtalálja:

Fogoly vagyok egy cellában, Laufenburgnál, a Rajna folyó mellett. cellám a föld alatt van, és nem ismeri ezt a helyet az, aki most a trónomat birtokolja. Nem írhatok többet, mert nagyon szigorúan és kegyetlenül őriznek.

S. HANES SPRANCIO’

[anagramma: *Sein Sohn Caspar* = Kaspar az ő fia; a borospalack címkéjén „Spanyol örökség” felirat volt felismerhető, francia nyelven]

(Flaschenpost am 1816, és Kaspar Hauser, Wikipedia, Deutsch, átirata alább)

1828. máj. 26., a nürnbergi felbukkanásakor nála lévő levelek

1. A gót betűs levél

(később elveszett, s csak másolata maradt fenn az ansbachi levéltárban):

„Méltsg. Lovaskapitány Úrnak címezve, 6. lovasezred, 4. század, Nürnberg

Egy helyről a bajor határnál, melynek ismeretlenül kell maradnia, 1828.

Méltóságos Kapitány Úr!

Küldök magának egy fiút, aki hűségesen szolgálni akarja a királyát. Ezt a fiút a házamban hagyták 1812. október 7-én; én magam egy szegény munkás vagyok, akinek tíz gyermeke van, és épp elég dolgom van, hogy fenntartsam a saját családomat. A gyereket az anyja azért hozta a házamba, hogy felneveljem. De sosem tudtam kideríteni, hogy ki az anyja; és sosem értesítettem a hatóságot arról, hogy ezt a gyereket elhelyezték a házamban. Úgy gondoltam, hogy saját fiamnak tekintem. Keresztény nevelést adtam neki; és 1812 óta egy lépést sem tett a házamon kívül. Így senki sem tudja, hogy a fiú hol nevelkedett fel. Ő sem tudja a házam nevét, sem azt, hogy hol van. Kérdezheti őt, de nem tudja elmondani. Én már megtanítottam olvasni és írni, és pontosan úgy ír, mint én. Amikor kérdeztük, hogy mi szeretne lenni, azt felelte, hogy lovaskatona, mint az apja volt. Ha más szülei lennének, mint amilyenek vannak, tanult legénnyé válhatna. Ha maga bármit megmutat neki, azonnal megtanulja. Én csupán az utat mutattam meg neki *Neumarkba*, ahonnan magához ment. Mondtam neki, hogy amikor katona lesz belőle, haza kell vigyem, különben a fejemet veszik. Jó Kapitány Úr, ne próbálkozzon vele; nem tudja, hogy hová való vagyok. Az éjszaka közepén vittem el, és nem tudja az utat hazáig. --- Maradok legalázatosabb szolgája. Nem írom alá a nevem, mert megbüntetnének érte. A fiúnak nincs egy krajcárja se, mivel nekem sincs. Ha nem akarja megtartani, ölje meg vagy akassza a füstre.”

2. A latin betűs levél

(a „Szolgálólány levele”, melyet Feuerbach szerint valószínűleg ugyanaz a kéz írt):

„A gyermeket már megkeresztelték, Kaspernak hívják. Adjon neki egy családnevet. Fel kell nevelnie. Apja lovaskatona volt. Amikor 17 éves lesz, küldje Nürnbergbe a 6. lovasezredhez [eredetiben „Schwolische Regiment” = fr. *Chevauxleger*; 1828-ban Friedrich von Wessenig állt az élén], ahol apja is szolgált. Kérem, hogy nevelje fel 17 éves koráig. 1812. Aperi 30-án született. Szegény szolgálólány vagyok, nem támogathatom őt. Apja meghalt.”

(Anselm von Feuerbach: *Ein Beispiel eines Verbrechens am Seelenleben des Menschen*, Nürnberg, 1832, pp. 2, 12-15., angolul: *Caspar Hauser*, 1834, pp. 10-11)

1833. dec. 14., a tükörríró levél, a halálos merénylet napján:

„Hauser egészen pontosan beszámolhat arról, hogyan nézek ki, és ki vagyok. De Hauser megtakaríthatja a fáradságot és én magam fogom elmondani, honnan jöttem_ _ A bajor határról _ _ _ jöttem _ _ a folyótól _ _ _ _ _ Még a nevemet is megmondom: M. L. Ö.”
(Kaspar Hauser, Wikipedia, Deutsch)

Kaspar Hauser sajátkezűleg írt élettörténete (1828 őszén)

„Kaspar Hauser története, én magam írom le, milyen nehéz volt az életem. Ott, ahol mindig be voltam zárva abban a börtönben, mindig jól voltam, amíg nem tudtam semmit a világról, és sokáig voltam bezárva, és sosem láttam embert. Két falovam volt és egy fakutyám, mindig ezekkel játszottam, de nem mondhatom, hogy egész nap játszottam velük vagy sem, mert nem tudtam, mi a nappal, és mi az éjszaka, és le fogom írni, hogyan nézett ki a börtön; szalma volt benne...”

„A börtön, melyben élnem kellett a szabadulásomig, körülbelül 2 méter hosszú, 1 méter széles, és másfél méter magas volt. A falán két kicsi ablak volt, fával lezárva, ami nagyon feketének nézett ki. A padlón szalma volt, amelyen ettem és aludtam. A lábaimat térdtől egy pokróc vagy gyékény fedte. Az ágyam mellett baloldalt a padlón volt egy lyuk, benne egy edénnyel, volt egy fedél is rajta, amit mindig el kellett vennem és újra visszatennem. A ruha, amit viseltem egy ing és egy rövid nadrág volt. A nadrágtartó a csupasz testemen volt és az ing azon kívül. Ételem csupán víz és kenyér volt. A víz néha hiányzott, a kenyér mindig elég volt. Volt két falovam és egy fakutyám; mindig ezekkel foglaltam el magam. Voltak vörös és kék szalagjaim, melyekkel feldíszítettem a lovakat és a kutyát; de sokszor leestek és nem találtam őket. Amikor felébredtem, egy darab kenyér volt mellettem, és egy kis kancsó víz. Először a szomjamat oltottam a vízzel, azután ettem a kenyeret; aztán fogtam a lovakat és sokáig öltöttem őket, majd a kutyát is. Mikor kész lettem, megittam a maradék vizet, majd újra kézbevettem a lovakat és levettem róluk a szalagokat és ismét felöltöttem őket, és sok időt töltöttem ezzel. Aztán megettem a kenyeret, és inni kívántam, de nem volt több víz. Aztán fogtam a kutyát és fel akartam öltöztetni, mint a lovakat, de nem voltam jól, mert a szám nagyon száraz volt. Gyakran fogtam a kis kancsót és sokáig tartottam a számhoz, de nem jött víz belőle. Majd újra letettem, és sokáig vártam, hogy ismét víz jöjjön belőle, mivel nem tudtam, hogy a vizet hozzák nekem; sosem gondoltam, hogy más személy is van rajtam kívül; de amikor sokáig vártam és nem jött víz, a hátamra feküdtem és elaludtam. És újra felébredtem, és akkor kinyújtottam a kezem a vízért és gyakran amint felébredtem, mindig volt víz a kis kancsóban; akkor jól éreztem magam. Fogtam a lovakat ismét és mindjárt azt tettem velük, amit már leírtam. Általában nagyon jónak találtam a vizet, de sokszor nem volt jó, és amikor ittam belőle, elvesztettem az eszméletemet, és nem is játszottam, csak aludtam. Amikor felébredtem ugyanolyan világos volt, mint máskor. Sosem láttam olyan nappali fényt, mint amiben most élek; de először, amikor az ember hozzám jött, egy alacsony asztalt helyezett elém, rajta papírral és ólomceruzával, aztán fogta a kezem, beletette az ólomceruzát, összezárta az ujjaim és íratott valamit velem. Addig tette ezt, amíg kedvem volt hozzá. Ezt hétszer vagy nyolcszor mutatta meg nekem: nagyon örültem neki, ahogy megjelent a fekete és a fehér. Aztán hagyta a kezemet szabadon írni egészen egyedül. Aszerint írtam, amit mutatott nekem, és gyakran megismételtem...”

(Feuerbach: *Caspar Hauser*, 1834, pp. 133-136)

Kaspar Hauser álmai (1828 őszén):

„Láttam, hogy egy nagyon nagy házban vagyok. Itt egy nagyon kicsi ágyban aludtam. Amint felébredtem, egy nő jött hozzám [egy hasonló álomban „nagyon szépnek” írja le]. Miután felöltöttem, egy másik nagy szobába vezetett, ahol kávéscsészék, tálcák és tányérok voltak ezüstből. Ebből a szobából egy nagyobb szobába vezetett, melyben nagyon sok és nagyon szépen bekötött könyv volt. Innen egy nagyon hosszú folyosóra vezetett egy lépcsőhöz. Ahogy lementünk a lépcsőn, az épület belsejében egy folyosón mentünk át, melynek falán arcképek függtek. Ennek a folyosónak a boltíve alatt az udvarra lehetett menni. Mikor a folyosón teljesen végimentünk, a nő az udvar közepén található szökőkúthoz vezetett,

melynek nagyon megörültem. Onnan ismét visszavezetett a boltívek alá, ahonnan jöttünk, és a lépcsőhöz mentünk. Ahogy a lépcsőhöz értünk, egy szobrot láttam, melyen lovagi páncél volt. Az alak bal kezében egy kardot tartott. A kardmarkolat fölött egy oroszlánfej volt ábrázolva. Ez a lovag egy négyszögű oszlopnál állt, amely a lépcsőt tartotta. Egy ideig néztem a lovagot, majd a nő felvezetett a lépcsőn a hosszú folyosóhoz, és egy toronyhoz akart menni velem. De ez a torony zárva volt. Ő kopogott, de a kapu nem nyílt ki. Onnan egy másik toronyhoz sietett velem, és miközben ki akarta nyitni, felébredtem.”

(G. F. Daumer: *Enthüllungen über Kaspar Hauser*, Frankfurt, 1859, XVII. fejezet, p. 198-199, Anhang III. 266; ezt az igen érzékletes álmot Feuerbach leírta Karoline, bajor királynénak egy Memorandumban, kihangsúlyozva, hogy Kaspar Nürnbergben nem láthatott ilyen környezetet. Beuggenben viszont igen, hiszen kb. 4-5 éves koráig itt lehetett egy nevelőnővel; ekkoriban valószínűleg még nem tartották mindig a zárkájában, erre utal az általa lerajzolt címer hasonlósága a Teehaus-on látható címerrel, illetve, hogy a kastély területén is van egy különálló, középkori eredetű toronyépület, a Storchenturm. Megjegyezzük, hogy Kasparnak kiváló emlékezőtehetsége volt, mely a tanításáig, a nürnbergi fölbukkanása után kb. 6 hónapon át megmaradt; az álmok is mutatják, hogy a szög bizony kibújik az okkult „zsákból”, bármennyire is igyekeztek a „testvériségek”)

A Zähringenek ősi várának tornya, Freiburg am Breisgau, és Kaspar egyik őse, Berthold lovag, Bern alapítója

„Hauser a házamban aludt először rendes ágyban, aminek módfelett örült, mikor összehasonlította a korábbi fekhelye keménységével, noha ezt az örömet zavarta bizonyos kényelmetlen érzés, amit a dunna tollai okoztak neki. Az első éjjelen, melyet ágyban töltött, álmot látott, mely a körülményekhez kapcsolódott, nevezetesen a hölgyhöz, aki akkor törődött vele, s az álom enyhítette az éjszakáját. Binder polgármester felesége, aki nagy részvételt volt Hauser irányában, az ágyához jött, és kérdezte tőle, hogy' érzi magát. Válaszára, hogy a fejfájása még nem múlt el, a hölgy azt mondta, hogy legyen türelemmel, hamarosan jobban lesz; majd a hölgy felényújtotta a kezét, elbúcsúzott („Adieu, Caspar!”) és elment. Ekkor valami a fejéből leszállt a teste alsó részébe, a fejfájása megszűnt, és ő nevetett örömeiben, és később váltig azt hitte, hogy valóban a polgármester felesége mulasztotta el a fejfájását, ő jött az ágyához.

1829 tavaszán a következő álma volt (ezév októberében volt az első, sikertelen merénylet ellene, nagykorúsága előtt egy évvel):

„Április másodika éjjelén volt egy álmom, melyben láttam egy férfit; fehér ruhában volt, amely körülvette a testét, kezei és lábai csupaszak voltak; a férfi rendkívül szép volt. Kinyújtotta felém a kezét, amiben volt valami, olyan, mint egy virágfüzér; azt mondta, vegyem el; én át akartam venni, amikor ő azt mondta: tizennégy nap múlva meg kell halnod. Én azt válaszoltam neki, hogy még nem halhatok meg, mivel csak nemrégóta vagyok a világon, és nem vettem át a virágfüzért. Akkor azt mondta: jobb lenne, ha így tennél, és azután sokáig állt előttem. Mivel én nem vettem el a virágfüzért, ő visszament egy asztalhoz, és letette rá; ahogy letette és én közelebb jöttem, a virágfüzér ragyogni kezdett. Felvettem és visszamentem az ágyamhoz. Ahogy közeledtem az ágyhoz, a virágfüzér egyre ragyogóbb lett; azt mondtam, hogy meg fogok halni, és a férfi ekkor elment. Amikor felébredtem, felugrottam az ágyamban.”

(G. F. Daumer: *Mittheilungen über Kaspar Hauser*, 2., pp. 29-30., A. von Feuerbach: *Caspar Hauser*, angol kiadás, 1834, p. 150-152)

Kaspar Hauser verse (1829 tavaszán):

Mein erstes Jahr begrüß ich heut
In Dank und Liebe hocherfreut,
Von vieler Roth und Last gedrückt,
Von heute an genieß ich was mein Herz entzückt,
Und fühl auch jetzt mich neu beglückt.
In meinem ersten Jahre steh ich nun,
Da gibts erstaunlich viel zu thun,
Zum Schreiben und zum Mahlen,
Zum Rechnen oft mit Zahlen.
Gott wollte, daß ich sehe, wies in der Welt hergeht,
Und zu lesen, was in den Büchern steht,
Und anzubauen mein Gartenbeet.
Gott wird die Kraft mir geben in Jugendtagen,
Um die Klugen auszufragen.
Jetzt muß ich mich vorbereiten,
Täglich fortzuschreiten;
Ein Schritt ist nicht gar viel,

Doch führt er mich noch zu mein' erwünschten Ziel.

(G. F. Daumer: *Mittheilungen über Kaspar Hauser*, I., 1832, p. 45.)

Kaspar Hauser sírfelirata lehetne a bizonyítékok fényében:

HIC IACET
„CASPARUS HAUSER”
AL. CAROLUS STEPHANUS
SUCCESSOR SOLIUM BADENIENSIS
OCCISUS EST INSIDIÆ
ET LENTITUDO HOMINI

Itt nyugszik
„Kaspar Hauser”,
al. Karl Stephan,
a bádeni trón örököse.
Megölte a cselszövés
és az emberek közönye.
1812-1833

Kaspar Hauser születési horoszkópjának rövid kifejtése

„Kaspar Hauser”, a családi és nemzetközi összeesküvés, majd merénylet áldozatává vált bádeni trónörökös (1812. szept. 29. – 1833. dec. 17) születési képlete egyértelműen mutatja a lelki és karmikus feltételeket, melyekkel a szülött rendelkezett: a Nap a Mérlegben és a Mérleg-aszcendens a harmonikus, kiegyensúlyozó lelki adottságot jelzi, a planéták és jegyek minőségi kapcsolata a három alapképesség, az akarat, érzés, gondolkodás közül az akarati dominanciát, a planéták és jegyek elemi kapcsolata szintén mutatja a kiegyensúlyozottságot, a melankolikus-szangvinikus-flegmatikus és kevésbé kolerikus vérmérséklettel (4-4-4-3), valamint megjelenik az erősen „énes”, öntudatos személyiség, mely külső feladatai felé fordul, törekvő, extrovertált. Ezeket a tulajdonságokat erősíti a Nap viszonylagos közelsége az aszcendensponthoz, mely gyakori sajtósága uralkodóknak, vagy előző életükben volt uralkodóknak (Kaspar és sorsa szereplőinek korábbi inkarnációit valószínűleg a dél-európai, római, korakeresztény világban kell keresni, bár meg kell jegyezni, hogy Rudolf Steiner meglepő módon „nem találta” meg a szellemi világban Kaspar korábbi inkarnációját, ld. Boardman: Esoteric Significance), és a Nap szextil Jupiter pozitív fényszöge is utal a jómódba, magas társadalmi állásba születésre, az Oroszlánban és a X. házban tartózkodó Jupiter „joviális”, királyi méltóságával és lehetséges karrierjével együtt.

A Merkúr konjunkció Mars a Szűzben egyfelől jó logikát, eredetiséget, kritikai hajlamot, kézügyességet jelez (ld. Kaspar szép kézírása és festményei; a tanulmányoságot, jó észbeli képességeket erősíti a Merkúr-Uránusz szextil is). A Merkúr-Mars kapcsolat a 11. házban ugyanakkor jelzi a család, a rokonság tisztességtelensége, csalása miatti veszteségeket, melyek bekövetkeztét erősíti a Plutó oppozíciója az 5. házból és a Halakból, jelezve a gyermekkori súlyos veszélyeztetést is (a Halak vizes elemű jegy, és ennek megfelel, hogy Kaspart vízközeli helyeken tartották fogva Beuggenben a Rajna mellett, és Pilsachban, melyet vizesárok vesz körül). Ez utóbbi fényszögkapcsolat szó szerint mintegy keresztülhúzza a pozitív Nap-Jupiter kapcsolatot, hasonlóan egy, a közeli rokonság köréből érkező nő káros hatásával, melynek csalása nagy veszteségeket okoz a szülött számára (Hochberg grófnő, Vénusz a X. házban kvadrát Uránusz a 2. házban; a Mars kvadrát Neptunusz ugyanerre utal, de egy férfi családtaggal kapcsolatban; úgy tűnik, hogy ez a férfi állhatott közelebb a „plutokrata” merénylőkhöz, nem a grófnő). A Nap kvadrát Szaturnusz a Bakban és 3. házban ugyancsak gátló hatásokat jelez, melyek a szülöttet közvetlen környezetében fenyegetik, és jelezheti a képességek kialakulásnak hátráltatását. A 8. ház „üres”, az erőszakos halálnak nincs kifejezett jelölője, erre leginkább az e házra vetített negatív fényszögek utalhatnak, az Uránusz és Neptunusz oppozíció s gyengébben a Plutó és Mars kvadrát, amely a 9. házcsúccsal zár 90 fokot; talán emiatt sem következett be a halál mindjárt a merénylet elkövetésekor, hanem 3 nappal később. A halálos merénylet napján Szaturnusz-Plutó szembenállás volt, s az előző hónapokban a születési Szaturnusz-helyzettel kvadrátban állt a Szaturnusz, ill. a szül. Nappal együttállt a Szaturnusz, valamint a szül. Neptunusszal a Mars, melyek utalhatnak a merényletre.

A Jupiter-Szaturnusz 20 éves együttállási ciklusokat, történelmi sorsfordulókat tekintve, a hosszú, tüzes elemű korszakok után, 1802-ben Szűz/Föld, majd 1821-ben Kos/Tűz, és 1842-ben Bak/Föld jegyben álltak. Úgy tűnik, hogy Kaspar/Karl herceg bádeni és talán tágabban közép-európai uralkodása egy tüzes-szellemi jellegű, megtermékenyítő, kiegyensúlyozó korszakot hozhatott volna, mielőtt 1842-ben elkezdődik a hosszú, 2020-ig tartó föld-elemű, materialisztikus együttállási ciklus (Ján. Jel., 7,14; v.ö. Baktay E.: *A csillagfejtés könyve*, 1989, Trentai G.: *Beszéljünk másképp az asztrológiáról*, 1988, Z.T.Cs.: *A Jupiter és a Szaturnusz planéták uralmi helyzetei a magyar és a világtörténelemben*, Mikes Int., 2012/3, „Tropikus” vagy „sziderikus”? – kérdések a zodiákusról, Mikes Int. 2012/4; horoszkóp úrlap R. Powell nyomán, astrogeographia.org; képlet, kifejtés a tropikus adatok szerint: Z.T.Cs.).

Rudolf Steiner: *The Apocalypse of St. John*, Nürnberg, 1908. jún. 17. (GA 104):

„A korábbi fejlődési állapotok irányt váltottak, amikor más életfeltételek voltak a földön, az elemek nem úgy oszlottak meg, mint ma, és az ember még nem volt olyan testiséggel terhelve, mint jelenleg, s mégis ember volt. Képes volt, úgyszólván, várni a fejlődés folyamán a testbe lépésre, képes volt várni, míg a testi-

anyagi elérte azt az állapotot, melyben az ember kifejleszthette jelenlegi szellemi erőit. Az állatok nem voltak képesek várni, egy korai fokon megkeményedtek, korábban öltöttek testet, mint kellett volna. Ezért kénytelenek voltak visszamaradni. Így elképzelhetjük, hogy az emberi lény más feltételek között élt, más tudatformákban. Ha ezeket visszafelé követjük az évezredek át, mindig más állapotokat fogunk találni. Amit ma logikus gondolkodásnak, intellektusnak, értelemnek hívunk, az csupán későn jelent meg az emberi történelemben. Sokkal erősebbek voltak bizonyos erők, melyek már kezdenek hanyatlani, mint például az emlékezet. Korábbi időkben az emlékezet sokkal fejlettebb volt, mint ma. Az intellektus fejlődésével az emlékezet lényegében a háttérbe szorult. Ha valaki képes a gyakorlati megfigyelésre, felismerheti, hogy amit a szellemtudomány mond, azt nem alap nélkül teszi. Az emberek bizonyíthatják, hogy ha ez igaz az emlékezettel kapcsolatban, akkor valaki, aki egy baleset miatt visszamarad a fejlődésben, legkevésbé az emlékezetét veszíti el. Azt is mondják, hogy ha az intellektus kialakulását egy személynél mesterségesen visszatartják, akkor az emlékezete megmaradna. Itt, ebben a városban is történt egy nagyon hasonló eset.

Daumer professzor, akit a legjobban kell becsülni, nagyon alaposan megfigyelt egy ilyen esetet. Ez annak az emberi lénynek az esete volt, mely sokak számára oly rejtélyes, akit titokzatos módon hoztak ebbe a városba, és aki éppoly titokzatos módon halt meg Ansbachban. Egy szerző, hogy érzékeltesse életének titkát, leírta, hogy amikor ezt a valakit kivitték a temetőbe, a nap épp lenyugodott, a hold pedig felkelt a horizont másik oldalán. Mint önök tudják, Caspar Hauserről beszélek. Ha önök eltekintenek mindentől, amit vele kapcsolatban pro és kontra felhozta, ha önök csupán arra tekintenek, ami teljesen igazolható, önök tudhatják, hogy ez a talált gyerek – aki egy napon egyszercsak ott volt az utcán, és akit Európa gyermekének neveztek el, mivel nem tudta honnan jött – nem tudott sem olvasni, sem írni, amikor megtalálták. Tizenhat éves koráig semmit sem birtokolt abból, ami az intellektus révén megszerezhető, de figyelemreméltó emlékezőtehetsége volt. Ahogy tanítani kezdték, és a logika belépett a lelkébe, emlékezőképessége eltűnt. Ez a tudatosságba való átmenet még valami mással is társult. Eleinte birtokolt egy hihetetlen, egy egészen természetadta őszinteséget, és pontosan ebben az őszinteségében jutott egyre inkább tévútra. Mind jobban beleharapott, mondhatni, az intellektualitásba, annál inkább elveszett az őszintesége. Számos dolgot tanulmányozhatnánk még, ha mélyebben foglalkoznánk ezzel az emberi lélekkel, amelyet mesterségesen visszatartottak a fejlődéstől. A szellemtudomány tanítványának nem nehéz bizalommal fordulnia a népszerű hagyomány felé, ami olyannyira elfogadhatatlan a mai tanult emberek számára, mely hagyomány elmondja, hogy míg Caspar Hauser még semmit sem tudott, míg nem volt elképzelése sem arról, hogy önmagán kívül másféle lények is léteznek, egy rendkívüli hatást gyakorolt a teljesen vad teremtményekre. A vadállatok megszelidültek és kezessé váltak tőle, valami áradt belőle, ami az állatokat megszelidítette, noha ezek bárki mást vadul megtámadtak volna. Ténylegesen mélyre hatolhatunk ennek a figyelemreméltó individualitásnak a lelkébe, aki oly rejtélyes sokak számára, és önök láthatják, hogy a mindennapi élet alapján megmagyarázhatatlan dolgokat a szellemtudomány segítségével szellemi tényekre vezethetünk vissza. Ezeket a tényeket nem lehet spekulációval megismerni, hanem csak szellemi megfigyeléssel, noha ezek megérthetők egy elfogulatlan, logikus gondolkodás számára.

Mindezt csupán azért mondtam, hogy megmutassam önöknek, hogy a mai tudat egy másfajta tudatból jött létre, egy régi tudatállapotból, amikor az ember még nem volt közvetlen érintkezésben a mai értelemben vett külső dolgokkal, de másfelől kapcsolatban volt a szellemi világ tényeivel és lényeivel.”

R. Steiner: *The Driving Force of Spiritual Powers in World History* (Szellemi lények hajtóereje a világtörténelemben), VII. ea., 1923. márc. 23., Dornach (GA 222):

„Manapság rendkívül unalmas, ha valaki az időjárásról beszél. Ma lekicsinylő dolog bárkiről azt mondani, hogy unalmas, mert csak az időjárásról tud beszélni. – Az ősi Perzsában egy ilyen megjegyzést nem értettek volna; azt tekintették volna rendkívül unalmasnak, aki semmi érdekeset sem mond az időjárásról! És csakugyan igaz, hogy valóban kiemeljük magunkat a természeti környezetből, ha nem érzünk kapcsolatot az emberi élet és a meteorológiai jelenségek között. Az ősi Perzsa korszakban [itt nem az óperzsa időket érti Dr. Steiner, hanem az ósiráni kort, az avesztai őskort, mely a földművelés, állattenyésztés kezdeteibe nyúlik, az ún. Ikrék-korszakában, kb. i.e. 6260-4100 között] a kozmikus környezettel való intenzív,

érzésbeli kapcsolatot kifejezte az a tény, ahogy az emberek az eseményekről gondolkodtak – és egy emberi lény születése fontos esemény volt –, összefüggésben azzal, ami lezajlott a világegyetemben.

Igazi előrehaladás lenne, ha az emberek – akik nem pusztán arról beszélnének, hogy jó vagy rossz az idő, mert ez nagyon absztrakt –, ha az emberek elérnék a nem-felejtés állapotát, amikor bizonyos eseményeket megtárgyalnak, és megbeszelnék milyen időjárást tapasztaltak közben, milyen természeti jelenség volt kapcsolatban azzal az eseménnyel.

Rendkívül érdekes, amikor itt vagy ott, még említenek megdöbbentő eseteket, mint amilyen például a Kaspar Hauser halálával kapcsolatos eset volt. Mert megdöbbentő jelenség volt, hogy említik a tényt, hogy ekkor a nap lenyugodott a horizont egyik oldalán, a hold pedig felkelt a másikon, és így tovább.

És így megérthetjük az emberi természetet, amilyen az volt a második Atlantisz utáni, ősi Perzsa korszakban.”

Ford.: Z.T.Cs.
(rsarchive.org)

Heinrich Adam fantázia-rajza a gyermek Kaspar Hauserről